

вали защо да му прѣмѣлава, а той имъ казалъ: ако ме ритиѣше магаре, трѣбваше ли и азъ да го ритна? Който много хортува много погрѣшки струва.

Такъвъ, или иначе, но дѣдо Димитъръ си бѣше единъ добъръ домакинъ, единъ чадолубивъ родителъ, единъ примеренъ търговецъ, обичливъ господаръ и единъ истинскій християнинъ.

II.

Дѣдо Димитровътъ синъ Мирчо бѣ на 15 години, когато наближаваше да сѣвърши тогивашното третокласно училище (год. 1860-та). За да изучи сина си до толкова, не го подбуждаха нѣкои високи и дълбоки мисли, т. е. да го направи голѣмъ човѣкъ, защото тогива и нѣмаше поприще за голѣмство, но просто че виждаше какъ учението е нужно за единъ търговецъ, и друго че се водѣше по сжѣтитѣ на панакидата, а именно по слѣдующитѣ изречения които той бѣ отбѣлѣзалъ съ червено мастило

Който има наука, не испада никога. Поишатам Аристипа, що трѣба да учатъ дѣцата? и той отвѣщалъ, това, щото ще имъ трѣба, когато порастятъ. Често думалъ Александръ Великий: по много съмъ длъженъ на учителя си Аристотеля, отъ колкото на баща си Филиппа, защото баща ми е далъ животъ, а Аристотель ме научи какъ да живѣя“. Македонскій царъ Антионъ, като знаелъ колко добро нѣщо е учението, изпратилъ да повикътъ при него философа Цициона, като му писалъ тия: Азъ те заминавамъ по имане и слава, но ти си по горенъ отъ мене съ твойта мъдрость и учение, заради това ти се моля да дой-